

Skutočnosť

Nedeľa 20. mája

Zazvoní domový zvonček. Vrhnem podráždený pohľad na hodiny, hnevá ma, že sa ma niekto opovažuje vyrušiť pri ničnerobení. Áno, síce odbilo poludnie a ešte som v pyžame, ale, preboha, veď je nedeľa! A mimochodom, pred chvíľou som sa osprchovala. Ak mám byť úprimná, najradšej by som zostala nehybne ležať na gauči, kým by ma celú nevstrebal. Naozaj sa to môže stať, nedávno o tom hovorili v televízii: vraj keby ste zostali dlho ležať na gauči, jeho chemikálie by vás zožrali zaživa. Oddám sa celkom príjemnej predstave, že sa roztvorí ako látková mäsožravá rastlina a zhltnie ma. Nemôžem si však dovoliť ten luxus, že by som fantáziu premenila na skutočnosť – do arkierového okna totiž nazerá Elle a hrabe sa v kabelke, z čoho usudzujem, že hľadá kľúč. Aby bolo jasné, mame ani sestre som nedala kľúč od domu. V najťažších dňoch hneď po nehode mi potiahli náhradný a narobili si toľko kópií, že sem môže kedykoľvek vtrhnúť ľubovoľné množstvo ľudí a obťažovať ma pri trúchlení.

Keď začujem, že Elle už v predsieni odkladá tašky, rýchlo sa posadím a z tváre sa pokúsim zahnať namrzený výraz. Zavolá na mňa.

„Tu som!“ ozvem sa silene optimistickým tónom.

„Nepočula si zvonček?“ opýta sa ma, kým sa vyzúva. Len mimochodom, od hostí nežiadam, aby sa v predsieni vyzuli. Tento zvyk zaviedla naša mama, keď si domov kúpila bėžový koberec. „Dvakrát som zvonila.“

„Zadriemala som,“ odvetím, vstanem a trochu sa ponatáhujem. „Nečakala som, že prídeš.“

Zatvári sa ustarostene. „Nemohla si v noci spať?“

„Budila som sa.“ V skutočnosti som takmer oka nezažmúnila. Tabletky na spanie nechcem brať na noc, lebo navštevovať svoj druhý život, keď v ňom všetci spia, mi pripadá ako plytvanie. Minule som to vyskúšala, a hoci bolo krásne dívať sa na spiacieho Freddieho, po dôkladnej úvahe som dospela k záveru, že s ním viac túžim tráviť čas, keď sa môžeme rozprávať a prejavovať si lásku. Stáva sa zo mňa nočný vták. Bdiem s Freddieom, keď by som mala spať, a snažím sa spať, keď by som mala bdieť. Elle to však nepoviem. Keby som jej prezradila, že som našla zadné dvierka do vesmíru, kde Freddie žije, pomyslela by si, že som pila. Džin. Alebo vodku. Zase.

Vezme plátennú tašku a prejde za mnou do kuchyne. „Priniesla som ti niečo pod zub,“ prehodí a na stôl vyloží mrazené palacinky a čerstvé citróny. V detstve sme fašiangový utorok, keď sa v Anglicku tradične podávajú palacinky, považovali za veľký sviatok. Sestra je najlepšia kuchárka z celej rodiny a vždy robila veľké haló okolo toho, že vie obracať palacinky vo vzduchu ako profesionálka. Moje zvyčajne končili na zemi, zatiaľ čo jej dokonalé okrúhle sme podávali s citrónom a cukrom.

„Citróny do džinu?“

Môj chabý pokus o vtip ju nerozosmeje. Schytí sieťku s citrónmi a s veľavravným pohľadom ju položí na palacinky. Niežeby som často pila džin, no sestra sa ustavične pre niečo trápi, takže ju nepochybne mátaajú hrôzostrašné predstavy, ako uprostred noci sedím za kuchynským stolom a popíjam. Ďalej vytiahne kuracie prsia. V balení sú dvojce. Neopýtam sa jej, pre koho sú tie druhé. Nemôže za to, že svet uprednostňuje dvojice a ja nikoho nemám.

„Torta,“ povie. „Kávovo-orechová, tvoja obľúbená.“

Prednesie to tónom, akoby sa domnievala, že som zabudla, ktorú tortu mám najradšej. Hodím očkom po elegantnom obale z voskovaného papiera a vďačne prikývнем. „Presne tak.“

Z tašky vytiahne ešte mlieko a džús, a napokon chlieb, vajčička a šunku.

„Nemusíš to robiť,“ poviem jej a otvorím chladničku, aby som potraviny odložila. Skromné zásoby na policiach však svedčia o opaku. Väčšinu mi niekto priniesol. Polievku v plastovej dóze mám od mamy, hrozno od kolegýň, syr a jogurt tam dala Elle ešte začiatkom týždňa. Jediné, čo som si kúpila sama, je víno a syr Philadelphia.

„Nemusím, ale robím to rada,“ odvetí a podá mi maslo. „Kávu?“ Prikývnem.

„Mali sme dnes spolu niekam ísť?“ opýtam sa pre istotu, keď v predsieni zbadám množstvo nákupných tašiek. Dúfam, že som sa s Elle na niečom nedohodla a potom mi to vyfučalo z hlavy.

Zachmúrene si ma premeria a pomaly pokrúti hlavou. „Práve som sa vrátila z mesta. Myslela som si, že so mnou nebudeš chcieť ísť.“

„Nabudúce,“ odľahčene myknem plecami.

Rozpačito sa usmeje, zrejme preto, lebo ak nerátame minulo-týždňové predpoludnie v Princovi, toto je prvý raz za celé týždne, čo som naznačila, že by som rada robila niečo iné, než sa nečujne prechádzala po dome ako Nicole Kidmanová v horore *Tí druhí*.

„Kúpila si niečo dobré?“ vyzvedám. „Okrem kávy a orechovej torty?“ Zdvihnem tortu a ovoniam ju, aby som sestre ukázala, ako veľmi si cením, že na mňa myslela.

„Len veci do práce.“ Tvári sa ľahostajne, ale od mamy viem, že z novej práce v hoteli je celá bez seba.

„Môžem sa pozrieť?“

Zazrie na mňa tak nedôverčivo, že sa cítim ako najhoršia sestra na svete. Tvári sa ako plaché mačiatko, ktoré sa bojí, že ak prejaví priveľké nadšenie, urazím sa a vezmem mu misku s mliekom. Keď mi napokon ukáže nové oblečenie, uznanlivo prikývnem. Hanbím sa, no pri pohľade na drahé lodičky ma od závisti pichne pri srdci. Nezávidím jej samotné lodičky, ale to, čo predstavujú. Novú prácu, nový začiatok. Dúfam, že si v hoteli nenájde aj novú najlepšiu kamarátku.

„Ešte stále si nervózna?“ opýtam sa jej, zatiaľ čo sledujem, ako pedantne ukladá hodvábnny papier na topánky a opatrne zatvára veko škatule. Čistá Monica.

„Veľmi,“ odvetí. „Čo ak budem ako nová spolužiačka, ktorú nikto nemá rád?“

Pousmejem sa. „Nepoznám nikoho, kto by si o tebe myslel niečo zlé.“

Nerozhodne sa zachmúri. „Možno som len nezaujímavá.“

„Nie,“ namietnem. „Rozhodne nie si nezaujímavá. Si láskavá a vtipná.“ Pokrčím nos. „No máš trošku diktátorské sklony.“ Palcom a ukazovákom ukážem asi dvojcentimetrovú vzdialenosť. „Trošičku.“

„Občas potrebuješ, aby ti niekto rozkazoval.“

„Som rada, že si to práve ty.“

„Mohlo by to byť horšie. Predstav si, že by ti rozkazovala mama,“ podotkne a obidve prikývneme, lebo to by naozaj bolo horšie.

„Budeš rozkazovať aj niekomu v práci?“

„Mám asi desať podriadených.“

„Ahá, teda tak! Takže nebudeš nová spolužiačka, ale učiteľka! Všetci ti budú nadbiehať. Nosiť jablká a podobne.“

„Myslíš? Ak mi prinesú jablká, prídem za tebou a napchám ti ich do úst. Vitamíny potrebuješ viac ako ja.“

„Zase sa prejavujú tvoje diktátorské sklony.“

„Musím si ich vycibriť.“

„Sú vycibrené až-až.“

Chvíľu mlčky pijeme kávu.

„Dáš si tortu?“ opýtam sa.

„Jedine s tebou,“ odvetí. To slovné spojenie nás sprevádza hádam odjakživa. Spomeniem si na zimné rána v detstve, keď sme premýšľali, že sa na maminých čajových podnosoch budeme spúšťať z kopca za domom: pôjdem jedine s tebou. Keď sme si v puberte chceli dať prepichnúť uši v pochybnom salóne: urobím

to jedine s tebou. Keď sme pred záverečnou v krčme zvažovali, že si objednáme ešte jeden pohárik, hoci sme už obidve mali dosť: dám si jedine s tebou. Keď sme sa v živote nevzdávali, ani keď nás skľučoval obrovský žiaľ: bojovať budem jedine s tebou.

Vezmem tortu a rozbalím pekný papier. „Tak dobre,“ poviem.

Popoludnie s tortou sa zmení na improvizovaný filmový večierok, len čo Elle v televízii objaví *Hriešny tanec*. Hodinu a pol sledujeme, ako Patrick Swayze šikovne krúti bokmi okolo Baby Housemanovej. Zamyslím sa, kedy som naposledy tancovala. Nespomínam si. Mám pocit, akoby sa môj život rozdelil na dva samostatné celky, pred nehodou a po nej. Niekedy si len matne vybavujem detaily zo svojho predchádzajúceho života. Pri predstave, že jedného dňa zabudnem na nás, na Freddieho Huntera, mi hrud' zovrie panika. Celkom iste si navždy zachovám tie najvýraznejšie spomienky – na jeho tvár, na náš prvý bozk, na zásnuby –, ale bojím sa, že zabudnem, ako mu v noci voňal krk, ako s odhodlaním v očiach zachraňoval žabku na hlavnej ceste a zabalenu v tričku ju zanesol do parku, ako dokázal vyvrátiť ľavý malíček oveľa viac, než je normálne. Mám strach, že tieto spomienky, maličkosti, ktoré nás odlišovali od ostatných, časom vyblednú. Že si raz napríklad nebudem vedieť spomenúť, kedy sme naposledy tancovali. Vtom mi svitne a hrud' sa mi pomaličky uvoľní. Bolo to predsa na Silvestra, najprv v Princovi a potom cestou domov na zľadovatenej ulici. Freddie ma podopieral, hoci sám bol opitý. Minulý týždeň som sa tackala po tom istom chodníku s Elle, ktorá dohliadala na to, aby som sa nestrepala z obrubníka.

Fajn, nedeľné popoludnie, na dnes končíme. Sestra odišla domov za manželom a aj na mňa už niekto čaká.